

ת"פ 44015/11/21 - מדינת ישראל נגד יקיר נגבקר - נוכח

בית משפט השלום בקריית גת

12 יולי 2023

ת"פ 44015-11-21 מדינת ישראל נ' נגבקר
בפני כב' השופטת נגה שמואל-מאייר

המאשימה

מדינת ישראל
ע"י ב"כ עוה"ד אורטל ליברזון ועוה"ד אודליה מויאל - נוכחות
נגד

הנאשם

יקיר נגבקר - נוכח
ע"י ב"כ עו"ד יוסי דגה - בהעדר
עו"ד יורם סגי-זקס (בשם עו"ד דגה) - נוכח

גזר דין

א. רקע עובדתי

1. כפי הנטען **בחלק הכללי לכתב האישום המתוקן**, במועד הרלוונטי לכתב האישום הייתה הגב' מירוצניק (להלן: 'שרה'), בעליה של דירה בעלת 4 מפלסים ומרפסת ברח' הרימון 1 בקריית גת (להלן: 'הדירה') והתגוררה בה; באותו המועד, שכר הנאשם משרה את שני המפלסים העליונים והמרפסת בדירה (להלן: 'המקום'), והתגורר בהם.
2. כפי הנטען **בעובדות כתב האישום המתוקן**, ביום 18.07.2021 בסמוך לשעה 15:19, במקום ובמרפסת הדירה, החזיק הנאשם בסם מסוכן מסוג קנבוס במשקל כולל של 300 גר' נטו שלא לצריכתו העצמית.
3. הנאשם הודה במיוחס לו לעיל, ועל יסוד הודאתו זו הורשע בעבירת **החזקת סם שלא לצריכה עצמית** לפי סעיפים 7(א)+7(ג) רישא לפקודת הסמים המסוכנים (נוסח חדש) התשל"ג - 1973 (להלן: "הפקודה"; "פקודת הסמים המסוכנים").
4. הצדדים הציגו לפני בית המשפט טווח ענישה, לפיו המאשימה תגביל את עתירתה העונשית למאסר בן 4 חודשים שיכול וירוצה בעבודות שירות וענישה נלווית ואילו ההגנה תבקש להסתפק בענישה הצופה פני עתיד, תוך שהוסכם כי תתקבל חוות דעת ממונה בעניינו של הנאשם.
5. **מחוות דעת הממונה על עבודות השירות** אשר התקבלה ביום 07.06.2023, עולה כי הנאשם מתאים לביצוע עבודות שירות במגבלות.

ב. טיעוני הצדדים (עיקרי הדברים)

6. המאשימה עמדה על הערכים המוגנים שנפגעו כתוצאה ממעשיו של הנאשם, על חומרת מעשיו בדגש על כמות הסם שנתפסה בחזקתו; ועתרה לקבוע מתחם עונש הולם הנע בין 4 חודשים מאסר שיכול וירוצו בעבודות שירות לבין 12 חודשים מאסר בפועל. בתוך המתחם סברה המאשימה כי בהינתן לקיחת האחריות של הנאשם על מעשיו מצד אחד ועברו הפלילי מצד שני - יש מקום להשית על הנאשם עונש המצוי ברף הנמוך למתחם בדמות מאסר בן 4 חודשים שיכול וירוצה בעבודות שירות וענישה נלווית בדמות פסילה בפועל, פסילה מותנית, מאסר מותנה, קנס והתחייבות.
7. **מנגד**, בא כוח הנאשם חלק על מתחם העונש לו עתרה המאשימה, ועתר לקבוע כי על מתחם העונש הראוי להיקבע בהתאם לטווח הענישה עליו הוסכם במסגרת ההסדר, כך שתחילתו במאסר מותנה ועד ל-4 חודשים מאסר

- שיכול וירוצה בעבודות שירות. כמו כן הפנה הסנגור לנסיבותיו האישיות של הנאשם, ובכלל זה להיותו של הנאשם אדם נורמטיבי ויצרני, לגילו, לעברו הפלילי שאיננו מכביד, לחלוף הזמן, ולכך שהשתת ענישה בדמות מאסר שירוצה בעבודות עבודות שירות עלולה לפגוע בפרנסתו של הנאשם. מכל האמור עתר הסנגור להסתפק בענישה צופה פני עתיד ולהימנע מהשתת פסילה בפועל.
8. הנאשם אשר קיבל את "זכות המילה האחרונה", הביע חרטה על מעשיו וביקש כ בית המשפט יתחשב בו לעניין העונש.
9. לאור אלה, ובהתאם למתווה גזירת הדין שאומץ בתיקון 113 לחוק העונשין, בית המשפט יקבע תחילה את מתחם העונש ההולם; ולאחר מכן יגזור את העונש המתאים לנאשם, תוך בחינה שמא יש מקום במקרה הנדון לסטות לקולה או לחומרה מהמתחם שייקבע.

דין והכרעה

ג. קביעת מתחם העונש ההולם

10. כאמור בסעיף 40ג(א) לחוק העונשין, קביעת מתחם העונש ההולם תיעשה בהתאם לעקרון ההלימה (הוא העיקרון המנחה בענישה), תוך התחשבות בנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, בערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה מביצועה, במידת הפגיעה בהם ובמדיניות הענישה הנוהגת.
11. אקדים ואומר, כי אין בידי לקבל את עמדת ההגנה, לפיה על מתחם העונש ההולם להיקבע בהתאם לטווח הענישה שהוצג ע"י הצדדים במסגרת הסדר הטיעון. כידוע, בית המשפט אינו כבול להסדר עליו הסכימו הצדדים במסגרת הסדר הטיעון (ראו לעניין זה, ע"פ 1958/98 פלוני נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (25.12.2002)). משכך, טווח הענישה עליו מסכימים הצדדים במסגרת הסדר הטיעון אינו תחליף למתחם העונש ההולם שעל בית המשפט לקבוע בהתאם לאמות המידה שבתיקון 113 לחוק העונשין. אדרבא, במקרה מעין זה יש חשיבות רבה לקביעת מתחם עונש הולם אשר לאורו תבחן ע"י בית המשפט סבירות הסדר הטיעון (ראו לעניין זה, ע"פ 6799/14 אופיר נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (04.02.2015)).
12. לגופו של עניין, ובכל הנוגע לעבירת **החזקת הסם שלא לצריכה עצמית** אותה עבר הנאשם, נדמה כי אין צורך להכביר מילים על אודות החומרה הרבה הכרוכה בעבירות אלה. פקודת הסמים המסוכנים נחקקה על מנת להגן על ערכים חברתיים מרכזיים ובראשם החובה להגן על שלומו של הציבור, בריאותו, על בטחונו האישי ועל רכושו.
13. בית המשפט העליון קבע בשורה ארוכה של פסקי דין כי נגע הסמים פשה בארצנו כמגיפה ומשכך, מצווים בתי המשפט לתרום את חלקם במלחמה בנגע זה באמצעות הטלת עונשים חמורים ומרתיעים, וכי מי שנגרר אחרי מעשי עבירה המסכנים חיי אדם בצורה מפליגה, צריך לדעת אל-נכון כי אם יתפס יטופל עניינו בכל חומרת הדין (ראו לעניין זה, למשל, ע"פ 575/88 עודה נגד מדינת ישראל [פורסם בנבו] (11.12.1988); ע"פ 972/11 מדינת ישראל נגד יניב יונה [פורסם בנבו] (04.07.2012); ע"פ 3117/12 ארביב נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (06.09.2012)) (הדברים נאמרים באופן כללי, כאשר ברי כי שיקול ההרתעה אינו בא במניין השיקולים שנשקלים לצורך קביעת מתחם העונש ההולם).
14. אם לא די באלה, הרי שעל חומרתה היתרה של העבירה אותה עבר הנאשם, יכולה להעיד גם הענישה אשר נקבעה בצדה. וכך, העונש המרבי בגין ביצוע עבירת החזקת הסם שלא לצריכה עצמית הוא 20 שנות מאסר.
15. בשים לב לכמות הסם אותה החזיק הנאשם שלא לצריכתו העצמית, ולאור יתר הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, כפי שיפורט בהמשך הדברים, נדמה כי **מידת הפגיעה בערכים המוגנים במקרה הנדון מצויה ברף שאיננו נמוך כלל ועיקר**.
16. בבחינת **הנסיבות הקשורות לביצוע העבירה**, מבלי להתעלם מכך שעסקינן בסם ה'קנבוס' אשר נמנה עם

- הסמים "הקלים", ואינו מצוי במדרג חומרה גבוה מבין הסמים השונים (כמובן שהדברים נאמרים מבלי שבית המשפט מקל ראש וזו לרגע בנזקים שגם סמים "קלים" אלה עלולים להסב לנאשם ולסביבתו), הרי שבשיקולים לחומרה, נתתי דעתי לכמות הסם במשקל כולל של 300 גר' נטו מסוג קנבוס אשר נתפסה ברשותו של הנאשם. ברי כי כמות זו אינה מבוטלת כלל ועיקר והגבוהה פי כמה וכמה מ"חזקת הצריכה העצמית" הקבועה בפקודה.
17. כאן יוער, כי כמות הסם אותה החזיק הנאשם במקרה הנדון, מהווה חזקה לכך שהסמים לא הוחזקו לצריכתו העצמית של הנאשם גרידא. מה עוד, שחיזוק לכך ניתן למצוא בכך שהנאשם הודה בעבירה של החזקת סם **שלא** לצריכה עצמית. ואולם, ועל אף שהמחוקק קבע כי בכמות זו שהחזיק הנאשם יש לראות כהחזקה שלא לצריכה עצמית אזי, אין הדבר מצביע בהכרח כי המדובר בהחזקה שמטרתה הייתה להפיץ את הסם. וכך נוסח העניין בקפידה בת"פ (שלום י-ם) 7414-01-15 מדינת ישראל נ' ניסים שגב [פורסם בנבו] (26.02.2017): **"... רוצה לומר, יש מי שמחזיק סם שלא לצריכה עצמית ומטרתו היא לסחור בו ולהפיצו, ויש מי שעושה כן ומטרתו היא להשתמש בסם יחד עם חבריו הקרובים וליתן להם אותו ללא תמורה. זה מחזיק וזה מחזיק, אלא שזה סוחר של ממש, והשני מצוי במקום אחר וצדדי, קרוב יותר לזה המחזיק כמות העולה כדי שימוש עצמי בסם מסוכן. זה מצוי בתחום הפלילי ואף חברו, אלא שזה נעוץ בו עמוק, והשני אך נוגע בפליליות הכרוכה במעשיו"**.
18. בסיכומה של נקודה זה ייאמר, כי אין לו לדין אלא מה שענינו רואות - ומבלי להתעלם מהחזקה החוקית ומרמת האשמה ה'רישמית' שהיא יוצרת, הרי שיש להניח לטובתו של הנאשם כי רמת האשמה המוטלת לפתחו היא נמוכה, עת לא הוכח לפניי כי הלה החזיק את הסם במטרה להפיצו או לסחור בו.
19. לבסוף, נתתי דעתי לכך שכתוצאה ממעשיו של הנאשם לא נגרם נזק מוחשי כלשהו. אם כי, אין לייחס משקל רב לנסיבה זו, שכן אלו הן דרכן של עבירות הסמים, כאשר פעמים רבות לא ניתן להצביע על נזק מוחשי ומידי שנגרם כתוצאה מהן, מה שאינו מפחית כהוא זה מהנזק הרב וארוך הטווח שהן מביאות עמן. כידוע, הסמים פוגעים פגיעה קשה לא רק במשתמשים בסם, כי אם גם בבני משפחתם, חבריהם ומכריהם וכן בציבור בכללותו. לא פעם נדרשים המכורים לסמים לבצע עבירות רכוש ואלימות כדי לממן לעצמם את מנת הסם הבאה, ובעצם כך מביאים לפגיעה פעם אחר פעם, בקניינו ובביטחונו של הזולת. גם ניתן בנקל לשער ולדמות את מסכת הסבל והייסורים שעוברים בני משפחתם וחבריהם הקרובים של המכורים לסמים, אשר נאלצים לראות את יקיריהם הולכים מדחי לדחי ומדרדרים את חייהם אל פי תהום. זהו אפוא, אותו נזק פוטנציאלי הטמון בעבירות הסמים השונות.
20. אשר **למדיניות הענישה הנוהגת**, סקירת הפסיקה מלמדת כי בעבירה של החזקת סם הקנבוס (או החשיש), שלא לצריכה עצמית **בכמויות דומות לאלו שבעניינינו**, קיים מנעד רחב של עונשים, הכול בהתאם לכמות הסם ונסיבות החזקתו, ואולם, **בדרך כלל**, העונש הדומיננטי הוא, עונש הנע בין כמה חודשים מאסר שיכול להיות מרוצה בעבודות שירות ועד לתקופה ארוכה יותר המרוצה מאחורי סורג ובריח (ראו למשל, עפ"ג (מחוזי חי') 63945-07-18 מדינת ישראל נ' מאיר מאור אזריאל [פורסם בנבו] (08.11.2018); ת"פ (שלום קריות) 20685-11-16 מדינת ישראל נ' הלל לי לאופר [פורסם בנבו] (24.06.2018); ת"פ (שלום פ"ת) 11125-03-16 מדינת ישראל נ' מאור חרזי [פורסם בנבו] (28.06.2017); ת"פ (שלום רמ') 42543-06-14 משטרת ישראל תביעות- שלוחת רמלה נ' קובי בלו [פורסם בנבו] (03.01.2016); ת"פ (שלום רמ') 59602-07-15 משטרת ישראל תביעות- שלוחת רמלה נ' אביב חטאב [פורסם בנבו] (13.12.2016); ת"פ (שלום נת') 53948-11-14 מדינת ישראל נ' בן פרל [פורסם בנבו] (08.12.2015); ת"פ (שלום אש') 10901-10-17 מדינת ישראל נגד מחמד אבן חמוד [פורסם בנבו] (04.06.2018); ת"פ (שלום ב"ש) 54116-09-16 מדינת ישראל נ' שלום אברהם [פורסם בנבו] (25.12.2016); ת"פ (שלום י-ם) 68523-01-18 מדינת ישראל נ' משה אושר בן יעקב גדעון ארזי [פורסם בנבו] (18.09.2019); עפ"ג (מחוזי - מרכז) 61313-02-20 פצ'ולקין נגד מדינת ישראל [לא פורסם] (08.09.2020); ת"פ (שלום חי') 42827-10-18 מדינת ישראל נ' ארז באידינג [פורסם בנבו] (12.03.2020); ת"פ (שלום ראשל"צ) 15424-06-19 מדינת ישראל נ' כפיר רשתי [פורסם בנבו] (08.02.2021); ת"פ (שלום רמ') 33125-01-14 מדינת ישראל נ' איברהים אבו לבן [פורסם בנבו] (15.01.2015); ת"פ (שלום ק"ג)

10215-10-19 **מדינת ישראל נ' דרור עמר** [פורסם בנבו] (14.07.2021) - ויוער כי הערעור שהוגש על ידי הנאשם במסגרת עפ"ג (ב"ש) 51992-08-21 **דרור עמר נגד מדינת ישראל** [לא פורסם] (12.01.2022), נמחק בהסכמתו.

21. כאן אציין, כי אף לא התעלמתי מהפסיקה אליה הפנתה המאשימה, אולם חשוב להדגיש כי נהיר לבית המשפט שקיימים מקרים שבהם הושתו עונשים החורגים, לכאן או לכאן, ממנעד הענישה שהוצג לעיל, ועדיין, דומני כי הפסיקה שהוזכרה היא-היא המייצגת נכונה את מדיניות הענישה הנוהגת. עוד ראוי להזכיר, כי ממילא גם לאחר תיקון 113 הענישה נותרה אינדיווידואלית ו"אין עסקין בשיטת ניקוד, או באריתמטיקה. ענישה היא מלאכת מחשבת - ולא מלאכת מחשב" (ראו לעניין זה, ע"פ 5768/10 פלוני נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] (08.06.2015)). לעולם אין לגזור עונשו של נאשם על סמך כותרות העבירות שבהן הוא הורשע ויש להתחשב במכלול הנסיבות בכל מקרה לגופו (ראו והשוו, ע"פ 433/89 ג'ורג' אטיאס נ' מדינת ישראל, פ"ד מג(4) 170, (1989); ורע"פ 3173/09 פראגין נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] (05.05.2009)). לבסוף, ראוי להזכיר כי השיקול של "מדיניות הענישה" הינו אך שיקול אחד מבין מכלול השיקולים אותם ישקול בית המשפט בטרם קביעת מתחם העונש ההולם וגזירת הדין (ראו בעניין זה, ע"פ 1903/13 חמודה עיאשה נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] (25.06.2013)).
22. כללם של דברים, לאחר שנתתי את דעתי לעיקרון המנחה בענישה, לערכים המוגנים שנפגעו ולמידת הפגיעה בהם, למדיניות הענישה הנוהגת ולנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, כפי שפורט לעיל, ובשים לב לסוגם של הסמים, כמותם ונסיבות החזקתם, הריני לקבוע כי **על מתחם העונש ההולם במקרה הנדון לנוע בין מאסר קצר (שניתן לרצותו בעבודות שירות) לבין 12 חודשים מאסר בפועל.**

גזירת הדין

ד. גזירת העונש המתאים לנאשם

23. כעת נותר לגזור את עונשו של הנאשם, ולצורך כך, כמצוות המחוקק בסעיף 40יא לחוק העונשין, יש להתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה.
24. בעניין זה, בראש ובראשונה נתתי דעתי **לעברו הפלילי** של הנאשם הכולל 6 הרשעות קודמות בין השנים 2012-2021 בעבירות של חבלה חמורה; חבלה כשהעברין מזויין; החזקת סם לצריכה עצמית; איומים; תקיפה הגורמת חבלה של ממש -בן זוג; תקיפה סתם; מכירת משקה משכר לקטין; והונאה בכרטיס חיוב, בגינן הלה נידון לעונשים בדמות מאסר בפועל, מאסרים מותנים, קנס פיצוי, והתחייבות להימנע מביצוע עבירה.
25. כן נתתי דעתי לנסיבותיו האישיות של הנאשם כפי שפורטו על ידי בא כוח הנאשם בשלב הטיעונים לעונש. עוד ולקולה, יש ליתן את הדעת לכך שהנאשם הודה בביצוע העבירה, לקח אחריות על מעשיו, הביא לחיסכון בזמן שיפוטי יקר ואף ייתר את הצורך בשמיעת העדים.

26.

עוד לא נעלם

מעניי שהעבירה שבמוקד כתב האישום המתוקן בוצעה לפני כשנתיים, כשאת מירב המשקל בנקודה זו יש להעניק לאותה ספירת זמן "טכנית" -אלא לכך שעסקינן בנאשם, שהינו אזרח יצרני המשולב בשוק העבודה והתעסוקה וכי בפרק הזמן שחלף מאז ביצוע העבירה שבגינה הוא נותן את הדין כעת, היטיב את דרכיו ונמנע מלשוב ולבצע עבירות נוספות. עם זאת, לחומרה, מצאתי לזקוף לחובת הנאשם את העובדה כי הלה לא הביע כל נזקקות טיפולית; נמנע מליטול חלק בכל הליך טיפולי-שיקומי; ולא עתר לכך שעניינו יבחן ע"י שירות המבחן שהינו הגורם המוסמך לכך בחוק-

ברי כי משאלו הם פני הדברים, הרי שאין מקום בעניינו לסטוט סטייה לקולה מגדרי מתחם העונש שנקבע על ידי, כעתירתה העונשית דה-פקטו של ההגנה, אלא יש מקום להשית על הנאשם ענישה המצויה בגדרי מתחם העונש ההולם.

27. בסיכומה של נקודה זו ייאמר, כי בסופו של יום הנאשם לא נטל חלק בהליכים שיקומיים ייעודיים, כך שברי כי אותו מוקד בעייתי, קווי אישיותו, ותפיסת עולמו שעמדו ברקע לביצוע העבירה לא אוין.

28.

אכן, אין הכרח

שהנאשם יעבור שיקום "מוסדי" במסגרת טיפולית כלשהי, ולעיתים די בכך שבית המשפט ישתכנע שהנאשם מנהל אורח חיים נורמטיבי, משתף פעולה עם רשויות החוק, לא שב לדרכיו הרעות ולא מסתבך עוד בפלילים, כדי לקבוע כי אותו נאשם "השתקם או שיש סיכוי של ממש שישתקם בעתיד" (ראו לעניין זה, ע"פ 1903/13 **חמודה עיאה נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (14.07.2013); רע"פ 7683/13 **דויד פרלמן נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (23.02.2014); רע"פ 1441/14 **האבט חמיס נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (09.12.2014); ע"פ 5341/13 **מדינת ישראל נ' מוחמד אלקרעאן** [פורסם בנבו] (08.12.2013); ועפ"ג (מחוזי ב"ש) 37682-03-13 **דמטרי גרניק נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (20.11.2013). במקרה שלפניי, עת עלתה אי בהירות ביחס לעומק התמכרותו של הנאשם לסם (בהעדר חוות דעת מטעם גורם מוסמך באשר לנזקקותו הטיפולית), הרי שלא ניתן לומר כי שיקומו של הנאשם (בהינתן העובדה כי הלה מנהל אורח חיים נורמטיבי ולא שב לדרכיו הרעות), יצדיק סטייה ממתחם העונש שקבעתי לעיל. יתר על כן, אף אם הייתי קובעת שהנאשם השתקם בצורה מלאה או שקיים סיכוי ממשי לכך (ואינני קובעת זאת), עדיין אין זה אומר כי בית המשפט בהכרח יסטה לקולה ממתחמי הענישה, והרי לא בכדי נוקט סעיף 40ד(א) **לחוק העונשין** - בהתייחסו לאפשרות שבית המשפט יורה על סטייה לקולה ממתחם הענישה משיקולי שיקום - בלשון "רשאי" ולא "חייב".

29. כידוע, יש לנקוט בזירות בכל הנוגע לסטייה ממתחמי הענישה בשל נימוקי שיקום ולבחון כל מקרה על נסיבותיו.

בעניין זה יש לבחון בין היתר, האם השינוי שעבר הנאשם נותן אותותיו במישורים השונים של חייו, ובפרט בדרך החשיבה המעוותת שהביאה אותו לביצוע המעשים, כמו גם לבחון **באיזה שלב של ההליך השיקומי מצוי הנאשם**, וכי רק במקרים **נדירים** שבהם קיימים סיכויי שיקום מובהקים המצדיקים, בבחינת יוצא מן הכלל - לסטוט ממתחם העונש ההולם (ראו והשוו, ע"פ 1229/19 **יפתח סלומנסקי נ' מדינת ישראל**, [פורסם בנבו] (01.07.2019)).

מה עוד, **שלא בכל מקרה שבו ההליך הטיפולי מתקדם בכיוון חיובי, יש להפעיל את הסמכות הקבועה בסעיף 40ד לחוק העונשין**. אחרת, נמצא כי החריג מרוקן מתוכן את הכלל, שלפיו יש לגזור את העונש בתוך מתחם הענישה בהלימה לחומרת המעשה ולמידת האשם של העושה (וראו לעניין זה, ע"פ 126/22 **מדינת ישראל נ' פלוני** [פורסם בנבו] (27.04.2022)). הנה כי כן, על אף חשיבותו הניכרת, אינטרס השיקום איננו בבחינת חזות הכול, ולצד אינטרס זה קיימים שיקולי ענישה נוספים כגון גמול (שהוא אף העיקרון המנחה בענישה, לאחר תיקון 113) והרתעה (ראו והשוו, ע"פ 1521/14 **יוסף אלפקיר נ' מדינת ישראל**, [פורסם בנבו] (16.09.2015); וע"פ 4097/16 **מוחמד מחמוד נ' מדינת ישראל**, [פורסם בנבו] (24.05.2016)).

30. **ומן התם אל הכא**, כידוע, מלאכת גזירת הדין איננה קלה כלל ועיקר, ובית המשפט אינו מקל ראש בחומרת מעשיו של הנאשם, ומביע מהם סלידה רבתי. אולם, באיזון הראוי בין מכלול השיקולים והנסיבות אשר פורטו לעיל, ובשים לב לכך מחד גיסא, לעברו הפלילי של הנאשם ולכך שהלה לא ניאות להתגייס להליך טיפולי ומאידך גיסא, בשים לב לנסיבותיו האישיות של הנאשם; לגילו; להודאתו במיוחס לו וללקיחת האחריות מצדו; לאורח חייו הפרודוקטיבי והיצרני; לחלוף הזמן; לעובדה שמאז ביצוע העבירה ועד היום לא נפתחו כנגדו תיקים נוספים - נדמה כי יש למקם בזו הפעם את עונשו של הנאשם ברף הנמוך של המתחם אותו קבעתי לעיל.

31. בכל הנוגע לרכיב פסילת רישיון הנהיגה של הנאשם, בשים לב לעובדה שהמדובר בנאשם שמאז ביצוע העבירה לא שב לבצע עבירות ולכך שהוא נדרש לרישיון הנהיגה לצורך עבודתו מצאתי כי ניתן בזו הפעם ללכת לקראתו בפן הזה

ולהסתפק בפסילת רישיון מותנית בלבד. בכל הנוגע לרכיב הכלכלי שבענישה, הרי שבית המשפט ישית על הנאשם קנס, אולם לצד חומרת העבירה, בקביעת גובהו יילקחו בחשבון גם מכלול מאפייניו החיוביים של הנאשם, כפי שפורט לעיל, ואף הפגיעה הכלכלית שצפויה להיגרם לו כתוצאה מעונש המאסר לריצוי בעבודות שירות אשר יושת עליו.

32. לאור כל האמור לעיל, הריני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 60 ימים מאסר שירוצו בעבודות שירות.

בהתאם לאמור בחוות דעת הממונה על עבודות השירות מיום 07.06.2023, הנאשם יחל בריצוי עבודות השירות ביום 30.08.2023 או בכל מועד אחר אשר יקבע הממונה. העבודות תבוצענה במועצת הפועלים בראשון לציון, במהלך חמשה ימי עבודה בשבוע על פי טווח השעות המתאפשר בחוק העונשין - והכול אלא אם הממונה יקבע אחרת. על הנאשם להתייצב לריצוי המאסר במועד הנקוב, בשעה 08:00 ביחידת ברקאי, שלוחץ דרום סמוך לכלא באר שבע, אלא אם כאמור, הממונה על עבודות השירות יודיע לו על מועד תחילה אחר.

מוסבר לנאשם כי עליו לעמוד בתנאי העבודה, וכי כל הפרה של תנאי עבודות השירות עלולה להביא להפסקה מנהלית של העבודות וריצוי יתרת התקופה במאסר ממש.

העתק ההחלטה ישלח בדחיפות לממונה על עבודות השירות.

ב. מאסר מותנה למשך 4 חודשים, אשר יופעל אם תוך תקופה של 3 שנים מהיום הנאשם יעבור כל עבירה מסוג פשע בניגוד לפקודת הסמים המסוכנים.

ג. מאסר מותנה למשך 2 חודשים, אשר יופעל אם תוך תקופה של שנתיים מהיום הנאשם יעבור כל עבירה מסוג עוון בניגוד לפקודת הסמים המסוכנים.

ד. קנס בסך ₪ 1,500 או 15 ימים מאסר תמורתו.

הקנס ישולם ב- 3 שיעורים חודשיים שווים ורצופים, כשהראשון שבהם בתוך 30 יום מהיום.

תשומת לב הנאשם כי החוב מועבר למרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות ברשות האכיפה והגבייה, בהתאם למועדים והתשלומים שנקבעו בגזר הדין.

ניתן יהיה לשלם את הקנס כעבור שלושה ימים מיום מתן גזר הדין לחשבון המרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות ברשות האכיפה והגבייה באחת מהדרכים הבאות:

- בכרטיס אשראי - באתר המקוון של רשות האכיפה והגבייה, www.eca.gov.il
- במוקד שירות טלפוני בשרות עצמי (מרכז גבייה) - בטלפון *35592 או בטלפון 073-2055000
- במזומן בכל סניף של בנק הדואר - בהצגת תעודת זהות בלבד (אין צורך בשוברי תשלום).

ה. הנאשם יצהיר על התחייבות על סך 7,000 ₪ להימנע מביצוע כל עבירה בניגוד לפקודת הסמים המסוכנים וזאת לתקופה של שנתיים מהיום.

ו. הנני פוסלת הנאשם מלקבל ומלהחזיק רישיון נהיגה למשך 6 חודשים בתנאי שלא יעבור כל עבירה בניגוד לפקודת הסמים המסוכנים במשך שנתיים מהיום.

ניתן בזאת צו להשמדת המוצג - סמים, בכפוף לחלוף תקופת הערעור.

עמוד 6

בשל נסיבותיו האישיות של הנאשם ומצבו הכלכלי, הנני פוטר את אותו מתשלום אגרת הסנגוריה הציבורית.
העתק הפרוטוקול יישלח לסנגוריה הציבורית.

זכות ערעור כחוק.

ניתן היום, כ"ג תמוז תשפ"ג, 12 יולי 2023, במעמד הצדדים.

הנאשם:

אני מתחייב שלא לעבור כל עבירה בניגוד לפקודת הסמים המסוכנים וזאת למשך שנתיים מהיום.

הובהר לי, כי ככל שאעבור כל עבירה בניגוד לפקודת הסמים המסוכנים, במשך שנתיים מהיום, אזי יושת עלי סך של 7,000 ₪.

החלטה

רשמתי לפניי את התחייבות הנאשם להימנע מביצוע העבירות כמפורט בגזר הדין.

**ניתנה והודעה היום כ"ג תמוז תשפ"ג, 12/07/2023
במעמד הנוכחים.**

**נגה שמואלי - מאייר, שופטת
סגנית נשיא**

הוקלד ע"י לירז ביטון.